

Sépies de Ifach.

La mola calcària del penyal d'Ifach és testimoni dels recorreguts d'uns animals extraordinaris.

Una de les seues capacitats és enterbolir l'aigua amb un doll de tinta quan se sent amenaçat, per a confusió dels seus depredadors.

A més de les òbvies diferències morfològiques, els mol·luscos amb potes en el cap, que és el que significa *cefalòpode*, es distingixen d'altres mol·luscos per la seua capacitat de natació activa. En el cas de les sépies, el moviment de les aletes que rodeja el manto és el mecanisme principal.

Una altra de les capacitats de les sépies és la d'aconseguir un mimetisme quasi perfecte amb el mig.

Són capaços de provocar unflors del tegument, que imiten la textura i la forma dels cudols.

I també d'adoptar un aspecte amenaçador que espantaria a qualsevol monstre mitològic només alçant i retòrcer un parell de tentacles, que ara pareix banyes esmolats.

Però les sépies invertisquen tant esforç a defendre's com a atacar, ja que són depredadores glotones.

El camuflatge i la vista són dos de les seues millors armes. En realitat el que ocorre és que els cefalòpodes tenen un cervell molt més desenrotllat i funcional del que la seua posició en l'arbre evolutiu faria pensar.

Encara que hi ha moments en la vida en què tots els animals pareixen iguals.

La sépia no planifica la seua dieta ni sap de moderació.

Al trobar una altra presa, no ha vacil·lat a llançar-se sobre ella i tractar d'ingerir-la, però no ha calibrat bé la seua capacitat.

Ho intenta una vegada i una altra; i una vegada i una altra fracassa.

Després de passar el dia soterrada en l'arena, és l'hora de la seua sigil·losa ronda nocturna. Els tentacles detecten quelcom davant. Una vegada més, combinarà discreció i sorpresa, intel·ligència i força, que en les dosis adequades són les millors virtuts dels grans caçadors.

Els tentacles superiors erectes advertixen de que la sépia va de caça.

Saca el braç i zas! Amb una tècnica només millorada pels vaquers del salvatge oest, la sépia ha tirat el llaç. Mentre subjecta la presa amb els huit tentacles curts, unes poderoses mandíbules en forma de pic de lloro s'encarregaran de triturar-la.

I volta a la tranquil·litat de l'arena. Mai se sap on hi ha una sépia, llevat que adopte la coloració tigrada que els mascles usen com a reclam sexual. Guarnir-se per a acaparar l'atenció durant una estona és prou freqüent en el regne animal. I els ulls delineats i amb color no pareix que els haja inventat l'espècie humana.

Però si no hi haurà trobada, o si ja s'ha produït, la presència de congèneres sol ser un empenyament.

Defendre el territori no és tasca menor. En ella s'apliquen les sépies amb quasi tots els seus recursos, encara que l'actitud és molt diferent de la que adopten per a caçar. Al cap i a la fi, l'invasor té les mateixes armes i sap tant com l'invasit.

Res amb les aletes, usa el sífó per a propulsar-se, potser arriben a tirar la tinta. En els seus entre dos i tres anys de vida, la sépia usará repetidament tots eixos prodigis de l'evolució biològica que l'espècie humana ha tardat molt a imitar o a saber usar.